A pjánobori műveltség (→ Kr. e. 300 – Kr. u. 300) népessége a Vjátka-vidékre -(-aze-linói műveltség) menekül a Káma mellől. Földművelők, illetve állattartók voltak, -fém-mű-vességük is fejlett, az egyik temetőjükben szerszámaival eltemetett kovács sírjára leltek. Az azelinóiak később szerepet -játszottak a votjákok (udmurtok), valamint a -cseremiszek (marik) kialakulásában. (Az újabb feltárások-kutatások alapján az is feltételezhető, hogy a Volga és Káma egybeszakadásánál már időszámításunk kezdetekor -kiala-kulnak e műveltség jellemző vonásai – előfordulnak például részleges lovas -temet-kezések –, s innen e népességet az -ide-érkező imenykovóiak szorítják ki 370–400 körül.) (→ 400/500–-700)